

Problema de forma

Per fer bé la feina he de treballar des de casa, sense olors i sons estranys, sense persones a la vora

Foto: John Jones

Fa mesos, gairebé un any, vaig pensar que no escriuria mai més coses tristes perquè tinc una capacitat per generar imatges de tristor que m'espervera, i per això vaig convidar al confinament qualsevol intenció que tingués d'escriure la llàstima. Però ara em sobrevé un problema de forma, que és que estic a punt de començar un text així: ?Em fa posar molt trista que?. I és que estic molt trista, però no tinc cap ganes d'escriure una peça depriment per acompanyar persones depressives en el seu descens a la misèria.

El cas és que tinc una afecció neurològica que em fa percebre la realitat d'una manera molt translúcida, tant psicològicament com sensorialment. Per més esforços i anys que faig no aconsegueixo trobar la justa mesura entre el que experimento i el que és. Perquè el problema realment gros de percebre la realitat amb tanta translucidesa és que l'expressió que en faig, de la realitat, és també molt diàfana i intensa. I estic trista, molt, de fet, perquè malgrat aquest mantra que corre pel primer quart de segle vint-i-u d'acceptar la diferència, em sento altament obligada a ser no-jo per no fer por, perquè la majoria de persones que habiten la societat no se sentin amenaçades pels meus superpoders.

Però hi ha un problema.

Ara em trobo en la situació d'haver d'aconseguir ASAP una feina estable de correctora per poder

fer front a les despeses que generem la meva filla, la meva casa i jo. Aconseguir feina no és fàcil per a ningú, és sabut, i sovint has de mantenir converses estranyes amb els contractants que t'acaben fent dir i acceptar coses amb les quals no estàs d'acord. Però -i ara emergeix el meu problema- jo no sé estar en desacord amb mi, no sé ser no-jo, i sempre que ho faig acabo a urgències amb un Diazepam de 25 mg sota la llengua, i això, que és el que recomana el primer quart de segle vint-i-u -?sigues tu mateixa?-, és un problema gros quan et surt de natural. Xoca frontalment contra el sistema de motlles i plantilles segons el qual està estructurat el món. Sobretot el laboral.

-Ens han dit que ets bona correctora, amb experiència contrastada.

-Sí, gràcies, Empresa. Fa gairebé vint anys que m'hi dedico, tinc persones importants que em recomanen i em demanen que els corregeixi els llibres, soc molt obsessiva, ho busco tot, dubto de tot.

-Ahà, molt bé, res a dir, *we want you as a new recruit*.

-Sí, però hi ha una cosa.

-Endavant.

-Per fer bé la feina he de treballar des de casa, sense olors i sons estranys, sense persones a la vora, en un aïllament sensorial bastant extrem, totalment sola.

-Perdó?

-Sí, però no pateixi, Empresa, si el que vol són textos impol·luts, li ben asseguro que els tindrà.

-Però...

I aquí és on els mecanismes de defensa de l'Empresa s'activen i generen excuses lubricants per no dir ?ets rara i no et vull?. És trist. ?Encara que siguis la millor correctora del món no et vull perquè ets rara?. És supertrist.

Malgrat tot, i ara que acabo de repassar el que he escrit, crec que no m'ha quedat trist.

Bé, la qüestió és que em fa molta pena que persones laboralment competents però amb actituds socials diferents hàgim d'acabar amb la farmaciola plena d'ansiolítics i antidepressius perquè les persones que només hi teniu paracetamol i tiretes no enteneu que això nostre és un superpoder. Jo mai hauria pogut arribar a ser la correctora que soc si no ho hagués pogut fer des del meu aïllament. L'Eugènia no hauria tret un 9,1 de mitjana de 2n de batxillerat si no li haguessin permès estudiar des de casa. El Joan no seria l'entomòleg que és ara si els seus pares no haguessin tolerat que passés les tardes assegut al peu d'una alzina només mirant formigues. I així, fins a l'infinit. No som estranyes, només necessitem altres coses; per això, Empresa, si vol REALMENT textos impol·luts, quin problema hi veu que jo sigui jo? Què l'espanta REALMENT de mi? Què vol REALMENT de mi?